

[Melchior]

Selvfølgelig kan jeg ikke være glad for ministerens afvisning, bl. a. fordi man, når man fremsætter et forslag, jo gerne ser, at det fremmes, men især fordi jeg synes, at argumenterne hos ministeren og regeringspartierne ikke rigtig holder. Jeg skal forsøge at redegøre for det.

Det ene argument er dette, som daværende minister Jens Kampmann svarede mig med i fjor sommer, og som den nuværende skatte- og afgiftsminister gjorde til sit argument, nemlig at det er noget, der træder i stedet for en erhvervsindtægt. Det har bl. a. retsforbundets ordfører nævnt. Det er jeg ikke enig i. Jeg synes, der er en forkert betragtning af disse erstatninger. Der er altså noget, der hedder tort og svie. Der er noget, der hedder erstatning for menneskelig nedværdigelse og de lidelser, som ikke kan gøres op i kroner og øre, og alle, der har forstand på de dele, og som har lejlighed til at følge ofrene for nazismen, altså de mennesker, som får den slags erstatninger, kan udsige og udsiger faktisk enstemmigt, at efterhånden som årene går, er der kommet virkninger frem af personlig, menneskelig art. Hvordan kan man erstatte mennesker et naturligt mareridt, som måske ikke gør dem ude af stand til at tjene deres dagsindtægt den næste dag, men som er medvirkende til at nedsætte deres livskvalitet i betydelig grad?

Her får de en erstatning af skadevolderne – jeg skal senere komme tilbage til de danske erstatninger, som bl. a. hr. Kaj Hansen var inde på – eller dem, der har taget ansvaret på vegne af skadevolderne, hvad der jo er al respekt værd, og så kommer staten og skal have lidt af det. Jeg mener, det er urimeligt at sammenligne med arbejdsindtægt eller andre løbende indtægter.

Så nævnte den konservative ordfører erstatninger efter den første verdenskrig. Jeg vil gerne spørge skatte- og afgiftsministeren, om han er bekendt med – han har selvfølgelig ikke pligt til at kunne alt det udenad – at erstatninger, der af den danske stat blev til-delt sydslesvigere, der havde gjort tysk krigstjeneste under første verdenskrig, blev gjort og stadig er – i den udstrækning der stadig udbetales nogen, og det gør der – totalt skattefri. Vi har altså her et eksempel på, at det kan lade sig gøre, uden at det danner præcedens med hensyn til andre indtægters beskatning.

Og så har jeg det helt afgørende argument over for skatte- og afgiftsministeren – jeg har nævnt det i bemærkningerne til forslaget såvel som i spørgsmålet i fjor – nemlig at Danmark her står totalt alene. Jeg medgiver skatte- og afgiftsministeren og de ordførere, der har peget på det, at det ikke drejer sig om vældig store beløb for den enkelte; og at det er progressionen, der er årsag til, at denne skat udløses, er jeg bekendt med. Det har altså bare den anden side, som jeg tror hr. Kallesøe gjorde opmærksom på, at så bliver provenuet for staten jo heller ikke så vældig stort, så der er ikke ret meget, der skal gives afkald på.

Men det afgørende er, at Danmark står helt alene med overhovedet at opkræve skat af disse penge. Vi harmoniserer på så mange områder, i Norden og i EF, og der er altså ingen lande – jeg tør ikke sige i hele verden, men så godt som – der gør det. Jeg har hævdet det både over for den tidligere og den nuværende skatte- og afgiftsminister, og man har ikke bestridt min påstand om, at Danmark er alene i verden om dette. Misforstå mig ret, jeg mener ikke, at dette er en kæmpe sag, men for de pågældende mennesker har den nogen økonomisk betydning, hvad den ikke har for staten, og der er først og fremmest tale om en rimelighedsbetragtning – jeg vil endda gå videre og sige en retfærdighedsbetragtning, skønt jeg ikke skal tage patent på, hvad retfærdighed er.

Der var en af ordførerne – det var hr. Ole Olsen – der talte om en hån imod de mennesker, som man delvis beskatter af disse erstatninger for den tort og den menneskelige nedværdigelse, de har været udsat for. Jeg er enig i, at hån selvfølgelig er et stort ord; vi er alle vidende om, at det ikke har været statens eller systemets eller politikernes mening at håne dem. Men der er ikke noget at sige til det, hvis de opfatter det sådan, når de bliver bekendt med, og det ved de alle, at de er ene i verden om overhovedet at betale skat af det.

Nu er de fleste af disse mennesker godt oppe i årene, og som jeg sagde før, er mange af lidelserne trådt tydeligere frem, efterhånden som de er blevet ældre. Det vil være en håndsrekning, som vil være dansk temperament og sindelag værdig, hvis vi sagde: nu er det nok. Derfor har vi fra CDs side været så dristige at sige fra den 1. januar 1978, for det